



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XI. Disciplinæ leges paratæ in septimam Sessionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

cundioribus : qui libelli ut aliquod obtineant pretium , sine labore inuestigandæ , seu facultate comperendæ veritatis , miris , maledicis , sed semper falsis opplentur. Quare qui velit historiam ex illis conficere , exempli gratiâ de rebus Aula Romanæ , profectò eiusmodi historiam exhiberet iucundiolem quacumque fabularum texturâ imperitorum curiositati , quacumque satyrâ sapidiorem malignorum appetentiæ ; sed simul magis ridiculam quacumque nugarum congerie peritorum iudicio. Id verò tunc potissimè Tridenti accidebat : nam hæreticorum invidia quocumque ingenti pretio mercabatur ea scripta , quæ vel ipsorum improbos animos vellicabant , vel contrariæ factioni infamiam inurebant. Ego verò prætermisâ mendaciorum singularium confutatione , quod perinde infinita res esset , ac falsum ipsum infinitum est , breuius iuxta ac vtilius solam veri narrationem prosequar.

C A P V T X I.

Disciplina leges paratæ in septimam Sessionem.

Post longa mentium linguarumque consilia plerique conuenere de quibusdam legibus , non tam præcellæ seueritatis , ut nimis arduus esset assensus , vnico saltem gradu à præsentemurum statu conficiendus ; memores , eas plantas , quæ intra diem maturescunt , intra diem pariter arefcere. Idcirco iniquè se gerit Suauis , dum contendit ostendere , per ea remedia non satis morbo consultum fuisse , oblitus , ea tamquam emendationis initia , non tamquam metam præscribi , iisdemque de rebus ferè omnibus constitutas postea leges alias efficaciores amplioresque in posterioribus Sessionibus : quod si non aliunde , ex margine certè impressi Concilij debuerat illi in memoriam reuocari.

In quindecim capita partitæ sunt , & in proëmio particula proposita , *Saluâ semper Sedis Apostolicæ auctoritate. Quod* , inquit ille , à quouis homine , quantumvis stolido , intellectum esset quonam spectabat ; nec inde quidquam colligi , nisi obstinatam in retinendis corruptelis pertinaciam , dum de illarum remedio agebatur , earundem causis retentis. Rei exitus hominem mendacem euincit : eas enim omnes leges postmodum Aula Romana seruauit , & hodie adhuc seruat ; nec illibatam habere Pontificiam potestatem perinde erat , ac retinere causas damnatarum corruptelarum , magis quàm homini manus conseruare perinde sit , ac criminum causas retinere. Et sanè huiusmodi exceptio necessaria fuit , omisâ promulgatione Diplomatis , quo Pontifex

1547. ad eas constituendas leges facultatem concedebat, prout in proxima Sessione actum fuerat. Aliter enim visum esset, à Synodo leges Pontifici præscribi, quibus non solum eius Aula corrigeretur, sed potestas minueretur. Operæpretium igitur erat, per eam exceptionem palam fieri, sanctiones illas erga Pontificem, dirigendi non præcipiendi vim habere. Hanc verò conuenientiam similiter agnoscere Patres qui Synodo finem imposuerunt, cum ea & Episcoporum & Nationum frequentia magis florebat, cumque ex concordia testificatione amplissimam libertatem obtinebat, iterum ab ipsis appositâ post disciplinæ leges memoratâ particulâ, quæ sacrosancti illius ædificij esset quasi fundamentum simul & fastigium.

Certatum est in earum sanctionum textura, ut, quantum fieri potuit, Decretis Concilijque superioribus inniterentur; cum per maiorem venerationem excipiatur, minoremque repugnantiam custodiatur id quod veterum legislatorum auctoritate nititur, quodque in eam redire possessionem videtur, vnde à recenti corruptela deiectum fuerat. Hic erat sanctionum tenor:

Ad Cathedralium Ecclesiarum regimen nullus, nisi ex legitimo matrimonio natus, & etate maturâ, grauitate morum, literarumque scientiâ, iuxta Constitutionem Alexandri III. quæ incipit, CVM IN CVMCTIS, & habetur in titulo de Electione, in Concilio Lateranensi promulgatam, præditus assumatur.

Nemo, quacumque etiam dignitate, gradu aut præeminentia præfulgens, plures Metropolitanas, seu Cathedrales Ecclesias in titulum, siue commendam, aut alio quouis nomine, contra sacrorum Canonum instituta, recipere, & simul retinere præsumat: cum valde felix sit ille censendus, cui vnâ Ecclesiam benè, ac fructuosè, & cum animarum sibi commissarum salute regere contigerit. Qui autem plures Ecclesias contra præsentis Decreti tenorem nunc detinent, vnâ quam maluerint retentâ, reliquas infra sex menses, si ad liberam Sedis Apostolicæ dispositionem pertineant: alias infra annum dimittere teneantur: alioquin Ecclesiæ ipsæ, vltimò obtentâ dumtaxat exceptâ, eo ipso vacare censeantur.

Inferiora beneficia Ecclesiastica, præsertim curam animarum habentia, personis dignis & habilibus, & quæ in loco residere, ac per se ipsos curam ipsam exercere valeant, iuxta Constitutionem Alexandri Tertij in Lateranensi, quæ incipit, QVIA NONNVLII, & aliam Gregorij X. in generali Lugdunensi Concilio, quæ incipit, LICET CANON, editam, quæ in sexto Decretalium ponitur in titulo de Electione, conferantur: aliter autem facta collatio, siue prouiso, omnino irritetur, & ordinarius collator pœnas Constitutionis Concilij Lateranensis, quæ incipit, GRAVE NIMIS, tit. de præbend. se noverit incursum.

Quicum-

- 7 Quicumque de cetero plura Curata, aut aliàs incompatibilia beneficia (hoc nomine appellantur à Canonum peritis ea, quorum coniunctio in vno eodemque capite à iure improbat) recipere aut retinere in posterum presumpserit, siue per viam vnionis ad vitam, seu commendæ perpetuæ, aut alio quocumque nomine & titulo, contra Constitutionem Innocentijs Tertij, quæ incipit, DE MVLTÀ, tit. de præbendis, priuatus existat.
- 8 Quicumque plura beneficia hoc pacto repugnantia ex dispensatione possidentes, hanc exhibere compellantur ab Ordinario, iuxta Constitutionem Gregorij Decimi in Concilio Lugdunensi, quæ incipit, ORDINARIJ, tit. de Officio Ordinarij, in sexto Decretalium.
- 9 Vniones perpetuæ examinentur, eâ quam supra memorauimus ratione.
- 10 Beneficia Ecclesiastica Curata, quæ Cathedralibus, Collegiatis, seu alijs Ecclesijs, vel Monasterijs, beneficijs, seu Collegijs, aut pijs locis quibuscumque perpetuò vnita reperiantur, ab Ordinarijs locorum singulis annis visitentur: qui sollicitè per idoneos Vicarios illis provideant, deputatâ pro stipendio tertiâ parte fructuum, maiori vel minori, ipsorum arbitrio super certa re assignanda.
- 11 Locorum Ordinarij Ecclesias quascumque, quomodolibet exemptas, singulis annis visitare teneantur, auctoritate Apostolicâ providentes, vt cura animarum, & reparatio cultusq; Ecclesiæ nihil patiantur, non obstantibus quibuscumque privilegijs & consuetudinibus ab immemorabili tempore præscriptis.
- 12 Ad maiores Ecclesias promoti munus consecrationis infra tempus à iure statutum suscipiant, & prorogationes vltra sex menses concessæ nulli suffragentur.
- 13 Non liceat Capitulis Ecclesiarum, Sede vacante, infra annum à die vacationis, ordinandi licentiam, aut litteras dimissorias concedere, ex cuiuscumque privilegijs aut consuetudinis vigore, nisi illi, qui beneficijs Ecclesiasticis recepti seu recipendi occasione arctatus fuerit: si secus fiat, Capitulum contrarium Ecclesiastico subiaceat interdicto, & sic ordinati, si in minoribus Ordinibus constituti fuerint, nullo privilegio clericali, præsertim in criminalibus gaudeant; in maioribus verò ab executione Ordinum, ad beneplacitum futuri Prælati sint ipso iure suspensi.
- 14 Facultates de promouendo à quocumque non suffragentur, nisi habentibus legitimam causam, ob quam à proprijs Episcopis ordinari non possint, in litteris exprimendam; & tunc non ordinentur nisi ab Episcopo in sua Diœcesi residente, aut pro eo Pontificalia exercente, & diligenti præuio examine.
- 15 Præsentati, seu electi, vel nominati* quibuscumque Ecclesiasticis personis, etiam Sedis Apostolicæ Nuntijs, ad quæuis Ecclesiastica beneficia non

1547.
Hicda in
Tractatu de
incompati-
bilitate &
compatibili-
tate benefi-
ciorum, in
præfatione,
num. 9.

* Sic dicen-
dum est, non
autem, à qui-
buscumque,
vt ostendit
tum ratione,
tum corre-
ctione exem-
plari Fagna-
nus c. Acce-
pimus. de æ-
tate & qua-
litate, n. 3 l.

1547. *instituantur, neque admittantur, etiam prætextu cuiusvis privilegij, seu consuetudinis, etiam ab immemorabili tempore præscriptæ, nisi fuerint prius à locorum Ordinariis examinati, & idonei reperti. Et nullus appellationis remedio se tueri possit, quo minus examen subire teneatur. Præsentatis tamen, electis, seu nominatis ab Vniuersitatibus, seu Collegiis generalium studiorum exceptis.*

In exemptorum causis seruetur Constitutio Innocentij Quarti, quæ incipit, 16 VOLENTES, tit. de priuilegiis, in sexto Decretalium, edita in Concilio Lugdunensi, & in causis ciuiliū mercedum, & miserabilium personarum, Clerici seculares aut regulares extra monasterium degentes, quomodolibet exempti, etiamsi certum iudicem à Sede Apostolica deputatum in partibus habeant, conueniri, & iure medio ad soluendum debitum cogi possint coram locorum Ordinariis, tamquam ab eadem Sede delegatis, & ita pariter in cunctis aliis causis ciuilibus, si iudicem deputatum non habuerint.

Curent Ordinarij, ut hospitalia ab ipsorum administratoribus fideliter 17 ac diligenter gubernentur, formâ seruata Constitutionis Concilij Viennensis, quæ incipit, QVIA CONTINGIT, tit. de religiosis domibus, quam sancta Synodus nunc innouat simul cum omnibus derogationibus in ea contentis.

C A P V T XII.

Sessio septima.

IN formandis Canonibus & Decretis nihil labori pepercere, vt i præscripto die Sessio celebraretur. Singulis ferè diebus manè Theologi coram Ceruino, Iuris Canonici Consulti coram Montano conueniebant: pomeridianum tempus generalibus congressibus impendebatur; vbi quidquid in peculiaribus agitatum fuerat, exponebatur simul & expendebatur: eiusmodi autem constans labor ad postremum vsque ante Sessionem diem continuatus; quo die Canones ac Decreta perfecta ac stabilita sunt, paucis repugnantibus, iisdemque planè, qui in ipsa Sessione contradixerant, quemadmodum narrabitur.

Deuentum itaque ad opus die 3. Martij, rem Diuinam solemniter celebrante Andream Cauco Archiepiscopo Corcyrensi. Latina concio desiderata est, quòd Martirani S. Marci Episcopus, cui munus illud impositum fuerat, aded ob anni temporum intemperiem premebatur raucedine, vt ne vocis quidem sonum edere posset. Id refert Suauis tamquam ex Actis petatum, sed gemino illustrat commento.

Alterum est: Deperditam Martirani vocem obtentum quem-
dam